

[kisvárdai.lapok]

XI. évfolyam 3. szám – 2009. június 21., vasárnap

Nekik ez a vonat is elment, és ki tudja, mikor jön a következő...

Tovább: 4. oldal »

Az a jó abban, hogy itt élünk és dolgozunk, hogy a Soltis Lajos Stúdió padlózatát tetőcserepekből saját kezűleg rakhattuk ki...

Tovább: 5. oldal »

„Mikor (lenne) jó a színházi sajtó? Ha színház-szerető értelmező fórum lenne, alátámasztott, koherens véleményeket tükrözne, az alkotókat az önértékelésben, a nézőket a befogadásban segítené.”

Dimény Levente

[fókusz]

A kezdet kezdete

Orál morál – Epopoetia

A rendkívül rokonszenves szabad összefogás, ahogy egy lap nevezte: kultúrkommandó, a dunaszerdahelyi Epopoetia Társulás–Műhely azt teszi, amit mindenki legalább egyszer a pályafutása alatt meg szeretne próbálni: azt és úgy alkotni, amit és ahogy legszebb álmaiban elképzelte a barátaival, amikor még mindenki tehetséges, szárnyaló, megváltó volt.

Tavaly is ilyen előadást láthattuk az Epopoetiától, az „új személyesség” egyik különlegesen megragadó példáját, Gál Tamást egy Griskovec-monodrámában.

Most két színész próbálkozik hasonlóval, Szoatak Andrea és Olasz István (akiknek előző este a Tamási-előadásban is tapsoltunk). Rendező-alkotótársukkal, Czajlik Józseffel a színházat mint munkahelyet teszik meg témának. Belső műhely-fogalmazvány, gyakorlat-vázlatsor, a belterjesség kacagtató kibeszélése: első nekifutásra ez lehetne a műfaji beállítás. (Szellemi elődje van számos, hiszen kevés hálásabb dolog van, mint megmutatni, hogyan készül a csoda, mit fed el a színpadi masinéria.)

A színészek már a kezdéskor együtt ácsorognak velünk, aranyos-cifra jelmezekben, rikítóan, ugyanakkor artistikusan kifestve, aztán tőlünk kérnek rágógumit (melynek lesz még szerepe), s egyáltalán: teljesen civilen beszélnek hozzánk, jól hallunk-e, vagy ha egy jelenet majd távolabb lesz, vajon azt is? Így aztán a legnehezebb helyzet: az elkezdés lesz az először munkába vett szituáció. Heves ötletrohamban sorjáznak az etűdök: megjátszva a megjátszást, leleplezve a megjátszást, móríkalva a megjátszás leleplezésének megjátszását stb. Holott a – némiképp nehezen kifejezhető – tét komoly: „*hogyan álljak helyt etikusan a színpadon*”. Ez bizonyosan nagy feladvány, hideglelősen viccelődnek rajta. Ráadásul fiatalok a művészek: valószínűleg minden tapasztalás élesebb, távol van még a beletörődés rutinja, több a meglepetés: a színház is olyan hely, ahol az iroda másképp működik, mint a színpad, ahol ki kéne mosni a jelmezkabátot, s bűdös lehet a paróka is.

Az előadás „még egyszer hátulról” abban az értelemben, hogy a két színész eljuttassa a színész önmitizáló, külső elvárásoknak megfelelően kész viselkedését is: csend, jóga, fegyelem, tartás. „*Szeressük a színpadot*”. Ez a változatos örület meg van spékelve, egyszersmind okadatolva a közreműködő rendezővel, aki például teljesen lehetetlen utasítást kiált be, vagy közli, hogy most tizenöt évvel korábban vagyunk, s látjuk, mi történt a férfi és a női színművész között. Az történt, hogy bénáztak a presszóban. Ahogy mindnyájan bénáztunk, csak ők meg tudják mutatni. „*Milyen a színpadi lélekállapotod?*” – kérdezik egymást, bölcs mesterek sugallatait mozdulatokra, hatásos mondatokra, beidegződő gyakorlatokra fordítva úgy, hogy közben el-eltűnik, mire is megy ki a játék. A fura sámánsüvegben (és tornaszivacsba tekerten) prelegált poéma elcsigázó módon avat be a stílár néhezségek leküzdésének próbatételébe. Nem paródia, bár akként hat az egész kísérlet: ezek inkább jelen idejű közelítések egy szakmához, ami ugyanúgy tud romlani, zülleni, mint a kávéfőzőnő, a járműkarbantartó és mindenkié. Hetven perc morál: s majd még kiegészül és összefésül. Az is etikus, hogy megígérik.

Budai Katalin

[kör.kérd]

„Olyan volt az előadás, mint a kubizmus maga: mindazt megkaptuk, amit más színházban nemigen.”

„Volt néhány poén, amit már előre bementem, de azért nagyon jól szórakoztam.”

„Leginkább a kiszvárdai fesztiválra, azon belül is a produkciók zsűri általi szétcincálására vonatkozó betét volt telitalálat.”

„Annak ellenére érdekel a kísérletező színház, hogy már megettem a kenyerem javát. Az Orál morál is megérintett, sőt több pillanata egyenesen (szíven) ütött, más pillanatokban meg nevette.”

„Két dolgot hiányoltam csupán: az egyik, hogy a közönségnek az istennek sem sikerült »összehozni« az amúgy kiérdemelt vastapsot, a másik pedig voltaképpen egy kérdés. Idén miért nem kapnak virágot a fellépők?”

[komment]

A néző monológja

Vizer Zoltán tanár a Szomorú vasárnapról

az előadás előtt:

Bevallom, a darabot nem ismerem, de Seress Rezső örökbecsű melódiáit igen. Az előadástól azt is várom, hogy mélyebben megismerhetem egy küzdelmes élet rezdüléseit, s talán arra is választ kapok, hogy miért éppen olyan dalokat komponált, amelyeneket.

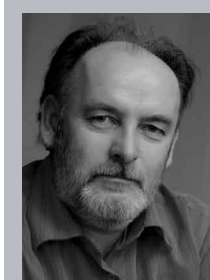

a szünetben:

Nagyon megragadott a darab elején teremtett dramaturgiai szituáció, melynek köszönhetően a néző egyszerre érezte magát a történeten kívül és azon belül. Az előadást nézve az is eszembe jutott, milyen örvendetes, hogy a fesztivál koncepciójában ismét hangsúlyosan jelen van a szórakoztatás szándéka. Tetszik, hogy a szavak, a nagyszerű melódiák, a dalok mellett fontos szerephez jutnak az előadásban a nagyszerűen és látványosan megkoreografált mozdulatok, valamint a színészi gesztusok.

a végén:

A közönség „vette a lapot”, legalábbis a reakciók ezt bizonyították. Szükség is volt arra, hogy melegség költözzön a szívekbe ezen az estén – már csak a hideg és a viharos szél miatt is. Nekem a legfőbb tanulság: a Szomorú vasárnap után talán nem nyilvánítunk könnyelműen véleményt a félelemről, a gyávaságról és az önzésről. A színészi játék megítélése persze nem az én tisztem, de azt mégis hangsúlyozni szeretném: a főszereplő nagyon mély benyomást tett rám. Teljesítette, amit vállalt: vitte a hátán az előadást.

K. B. – Magyartanári és népművelői diplomája a nézőtérre predesztinálja. A megyei napilap újságírójaként 15 éven át tudósított a fesztiválról. A Kisvárdai Lapokba is régóta ír. Márciustól szabadúszó zurnalista: ezért is „lubickolna” a klaviatúránál – és a nézőtérén.

[lánc.kérd]

From: Nyakó Béla
<Magyar Színházak Kisvárdai Fesztiválja>

To: Tóth Tibor
<Komáromi Jókai Színház>

Subject: térkérdés

Mindig izgulnak az alkotók, amikor új térben kell játszaniuk a produkciójukat. Hogy sikerült az Énekes madár kisvárdai előadása a komáromihoz képest?

From: Tóth Tibor
<Komáromi Jókai Színház>

To: Nyakó Béla
<Magyar Színházak Kisvárdai Fesztiválja>

Subject: re: térkérdés

Mindig azt mondom a kollégáknak, hogy ugyanúgy kell játszani, mint otthon. De mivel úgy érzik, hogy a kisvárdai fesztiválon való részvételnek súlya, tétje van, a tegnapelőtti Énekes madár icipicit koncentráltabb, lelkebb volt az otthoniaknál.

From: Tóth Tibor
<Komáromi Jókai Színház>

To: Keresztes Attila
<Szatmárnémeti Északi Színház Harag György Társulat>

Subject: tervek

Mik a terveid új igazgatóként a szatmári színházban?

[fókusz]

Ön-hely-keresés két részben

Hét nap a világ – Újvidék

Benne vagyunk, mindannyian. Egy kocka belsejében. Lehet Rubik is. Egy fekete-fehér térforma, magányos fekete és fehér négyzetekkel alul-felül-oldalt. Itt lépegetnek Gyarmati Kata Hét nap a világ című darabjának szereplői. Társat-szeretőt-férjet keresnek – egy erre szakosított cégen keresztül. Három nővér – a határozott, a naiv és a realista (Jankovics Andrea, Krizsán Szilvia, Elor Emina). Az elképzelt boldogságot kutatják, szeretnének végre nem

egyedül lézengeni a világban. De milyen is ez a világ? Hidegnek és kegyetlennek tűnik, fémesnek és ellenszenvesnek. A hangja gépies, monoton. Mindenesetre az érzelmeknek nem kedvez. Kedvez viszont a pénznek, a munka hajszolásának és az érdekek érvényesítésének.

A darab a modern élet nagy nyűgeit dolgozza fel: a ráismerés nem nehéz. Főként fiatal harmincasként nem. Közhelyek sorakoznak: megcsalások, rászédések, elkurvulások. Ezek a közhelyek mégis valóságot építenek, gyomrot szorító valóságot. A társkereső céget üzemeltető üzletasszony (Banka Livia) pontosan tudja, hogy milyen panelekre van szükség, mit keresnek a nők. A fia (Kovács Nemes Andor) engedelmes színészként el is játssza a megfelelő szerepeket: a menő férfit és a romantikus anyósok álmát egyaránt. Átverés, de nagyon lehet hinni benne. A harmadik, a dolgozó, munkamániás férfitípust a szomszéd fiú testesíti meg (Varga Tamás): ő a magányos, a kötődéstől tartózkodó, az örök biztosra menő, aki így végül a saját életéről is lemarad. Persze mindegy is, hogy a férfi csaló vagy önmagát adja – így is, úgy is sírás a vége. Az előadás első része a három síró nővér szoborszerű alakjával zárul.

A második részben új történet kezdődik: a sehova sem tartó vonaton kereshetik helyüket újfent a szereplők. Esélyt kapnak, hogy átgondolják az életüket, hogy a semmiből valahova jussanak. Még a kalauz (Pongó Gábor) is vakvágányra jut, hiszen reménytelenül szerelmes, és új felszállók sincsenek. A közös tévelygéseket időről-időre két utas (Huszta Dániel, Sirmer Zoltán) jeleníti meg és foglalja össze: mintha Godot-ra várnának, vagy egy jobb jövőre, de a bőrönd náluk, úton vannak, ki tudja, merre. Menjünk – mondják, és nem mozdulnak.

Szóval ön-hely-keresés – miközben az előadás rendezője, Puskás Zoltán erős (erősen extravagáns) formát teremt: a keresést Rubik kockába zárja, fény- és hangeffektusokkal köríti. A hatás olyan, mintha az élet „sóját” látnánk. Szöveg és látvány érdekesen felel egymásra, és helyenként talán ki is oltja egyik a másikat. A második részben kerülnek helyükre a „kocka” fekete-fehér elemei, amikor a történet groteszkbe csavarodik, és a „só sztárjai” átléphetik létük korlátait.

De végső figyelmeztetésnek ott a két utas, akik a transzcendens élményről is lekésnek, és a helyüket keresve továbbra is egy helyben maradnak. Nekik ez a vonat is elment, és ki tudja, mikor jön a következő...

Sőregi Melinda

S. M. – Színházzal erősen fertőzött – hiszen – kaposvári lány. Színházrajongó bölcsészként kezdte, majd folytatta a Hajónapló Műhelyben, végül elvégezte a dramaturg szakot. Egy tavalyi borongós november hetedikén Alvis Hermanis is megfertőzte a csend hangjával...

[spektrum]

Urbán Balázs blogja

Csaknem nyolc év telt el a Gézagyerek ősbemutatója óta. Háy János darabja éppúgy reveláció volt, mint a Pinczés István rendezte debreceni előadás. A szöveg jelentőségét pedig az is bizonyította, hogy az ősbemutatót újabb premerek követték. Ami nem mindig öröm. Előfordulhat, hogy az egymást követő bemutatók nem fedeznek fel újabb rétegeket a darabban, elmaradnak a rendezői ötletek, a színészi alakítások haloványabbak a korábbiaknál, s ami tegnap még izgalmasnak, elevennek hatott, az mára unalmas lesz. Háy János drámáját azonban jobbra eddig is elkerülte ez a veszély, a **Szabadkai Népszínház** előadása pedig minőségét, színészi erejét tekintve is állja a nem létező versenyt az ősbemutatóval.

Bérczes László rendezése nem nagy trouvaille-okból, hanem apró ötletekből, megfigyelésekből, finom megoldásokból építkezik, s a színészi alakításokra helyezi a hangsúlyt. Darab és társulat pedig ritka szerencsésen talált egymásra; a szabadkai társulatot jelenleg inkább kitűnő karakter-, mintsem hőszínészek alkotják, akik magától értetődő természetességgel formálják a szerepeket. Kevés színház volt, ahonnan ennyire egyértelműen ki tudtam választani a meghívandó előadást; nem mintha a társulat többi bemutatója ne lett volna maximálisan vállalható (sőt, az Adieu Bandit ha kicsit kiforratlannak is, de kifejezetten érdekesnek éreztem), de a Gézagyerek nemcsak a szabadkai kínálatból magaslott ki. És kevés az olyan előadás is a meghívottak közt, amelyet ennyire szilárdnak éreznék, amelyről ennyire kevéssé tudnám elképzelni, hogy kisvárdai repríze bármi ok miatt kellemetlen meglepetést okozzon.

A versenyen kívül látható két **újvidéki** előadás viszont biztosan meglepetést okoz majd nekem is. A Tavaszi című vizsgálóelőadás ez egyetlen olyan produkció a várdai programban, melyet semmilyen formában nem láttam, míg a szórakoztató program keretein belül bemutatandó Még egyszer hátulról az, amelyikről a DVD alapján talán a legkevesebbet tudtam megállapítani. A felvétel vezetője (?) ugyanis a lehető legritkább esetben irányította a kamerát a poént mondó színészre, így aztán nem mindig volt könnyű érteni, min és miért nevet a publikum. Ma estére remélhetőleg mindannyian megértjük.

[magam.magam]

Szabadkai Népszínház

Melyik előadást lett volna jó még látnunk a társulattól?

Várdán idén A Gézagyerekünket láthatjátok. Jó lenne, ha láthatnátok az összes többit is: Shaffer Equusát Hernyák Gyurka rendezésében, Kalmár-Kovács Nemes-Ralbovski-Brestyánszki Adieu Banditját Mezei Zoli rendezésében és Kiss Csaba Veszedelemes viszonyok című előadását Puskás Zoli rendezésében. Dehát a lehetőségek – különösképp világválság idején – korlátozottak. Meg koncepcióváltás is van. Ja, és hogy miért? Mert az ember szereti a saját gyerekeit, elfogult velük, és mindről azt hiszi, hogy jó, tehát látni/láttatni kell.

Mi az, amit a következő évadban jobban fogtok/fognak csinálni, mint a mostaniban?

Mindent. Mindig mindent jobban, magasabb színvonalon, sikeresebben, effektívebben akarunk csinálni. Az előadásokat, a repertoárpolitikát, az alkotómunkát, a marketinget. Hogy sikerül-e, az más kérdés.

Mi a jó abban, hogy otthon éltek, dolgoztok?

Többek között az a jó ebben, hogy a Soltis Lajos Stúdió padlózatát tetőcserepekből saját kezűleg rakhattuk ki... ☺ Ezért aztán még jobban szeretjük.

Aztán, ha valakit még esetleg érdekelne valami: ott leszünk június 20-án estétől 23-án a szakmai végéig (de lehet, hogy még ebédre is jut időnk...?). Találkozunk tehát a Művház előtt egy padon!

Válaszolt: Brestyánszki B. Rozi, dramaturg

[találkozásaim]

Nánay István blogja

Név:
VÉGZŐS TEATROLÓGUS
OSZTÁLY

Hol: Babeş-Bolyai
Tudományegyetem

Város, ország:

Kolozsvár, Románia

Életkor: 3 év

Anyanyelv: magyar

Tagok: Kovács Eszter, Adorjáni Márta, Bertóti Johanna

Ezt csinálom, mikor dolgozom: „birodalmi titkároskodom” a szatmári színháznál (Eszter); rajzolok, metszete-
ket készítek, szakirodalmat olvasok (Márta); írok, fordítok (Johanna)

Tervek: drámapedagógiai ismeretek megszerzése, dramaturgiai tevékenykedés gyerekeknek szánt produkciókban (Eszter); a grafika szak befejezése (Márta); dramaturgiai ismeretek elmélyítése (Johanna); mesteri elvégzése (mindhármunknak)

Tepikati

Utoljára tíz éve lehetett köztünk itt, Kisvárdán. 2000-ben pedig már díjat neveztek el róla. Egyre kevesebben vannak, akik ismerték őt, akik tudják, ki volt Teplánszky Katalin, vagy ahogy mindenki szólította: Tepikati.

Háttérember volt. A színház megszállottja és szolgálója. Nélküle aligha létezne a kiszárdai fesztivál, vagy legalábbis nem olyan lenne, amilyenné a kilencvenes évek közepén alakult. A Kulturális Minisztérium színházi osztályán dolgozott, és sokat tett azért, hogy a rendszerváltás előtti évtizedekben leépült erdélyi, felvidéki, kárpátaljai és vajdasági színházak konszolidálódjanak, s ehhez a magyar állam is járuljon hozzá. Abban is nagy szerepe volt, hogy az 1989-ben indult kiszárdai találkozó kiteljesedett, és a határon túli magyar színházak, színészképzők, bábszínházak rangos, szakmailag megalapozott összfesztiválja lett.

Nem ő hozta a döntéseket, de ő készítette elő őket. E több mint egy évtizedes folyamatban kerültünk szoros munkakapcsolatba egymással, s lettünk barátok. Hamarabb ismertem meg: a nyolcvanas évek közepén ő vezette azt a delegációt, amelynek tagjaként a Szovjetunióban rendezett magyar dráma napjai rendezvénysorozat előadásaival ismerkedtem. A csecsen-íngus autonóm terület székhelyére is elmentünk, ahol az azóta a háborúskodások miatt elhíresült Groznij volt egyik úticélunk. Nem jól viseltem az oroszos, vodkázós vendéglátást, s ennek magatartásommal szüntelen jelét adtam, emiatt Tepikati megdorgált. Csak akkor enyhült meg, amikor az orosz színházban megnéztük a Tigris és hiénát, illetve a csecsenül játszóban Az ember tragédiáját, s utána rögtönzött elemzést kellett mondanunk a látottakról, s e feladatot sikerült megoldanom. Végül barátságunk oly erős lett, hogy azon kevesek közé tartozhattam, akik halálát okozó, hosszan elhúzódó betegsége alatt is mellette maradhattak.

Szívügye lett Kisvárdá. Majd' minden találkozón részt vett, bármilyen ügyes-bajos dologgal hozzá lehetett fordulni. Nem volt kifejezetten hivatalnok-típus, de a kiszárdai dekádok idején végképp levetette a beosztásához tartozó kötelező viselkedésmódot, és mindenki személyes jó ismerőse lett. Különösen szívén viselte a pályakezdők, a fiatalok gondját és örömét, s némi büszkeséggel kísérte figyelemmel kedvenceinek bontakozó pályáját.

Az évek során a produkciók közti szünetekben, az utolsó előadások után néha hajnalig bejártuk a város minden zeg-zugát. Sétáink közben is elsősorban színházról, a fesztiválról, a jövőről beszélgettünk. 1999-ben már úgy utazott Kisvárdára, hogy tudta: beteg. Senki nem gondolta, hogy akkor lesz utoljára közöttünk.

A róla elnevezett díj azonban folyamatosan emlékezetünkbe idézi. S minden bizonnyal boldogan venné tudomásul, hogy kik kapták meg a legígéretesebb fiatal tehetségnek ítélt elismerést: Vidnyánszky Attila, Szloboda Tibor és a Kosztolányi Színház, Katona László, Kézdi Imola, Szalma Hajnalka, Bodolai Balázs, Veress Albert, Béres Márta, Antal D. Csaba. Nem akármilyen névsor!

[itt.ott]

Amikor az ember...

...határon túli magyar társulatnál rendez, akkor sok jó és rossz dolog történik velem, ahogyan olyankor is sok jó és rossz történik, amikor nem ott rendez, vagy amikor nem rendez – mindig másféle jó és másféle rossz. Ha tehát az újság szerkesztői azt kérdezik, mi a jó és mi a rossz, amikor az ember a határon túl rendez – mondjuk, nem pont ezt kérdezik, de hasonló, valami olyasmit, hogy „miben más határon túli színészekkel dolgozni”, és ha van rossz ezekben a munkákban (és van), akkor az pont az, hogy minden főpróbahéten felteszi ezt a kérdést egy vajdasági, erdélyi, kárpátaljai újságíró (és biztos feltenné egy felvidéki is, de ott még nem dolgoztam) vagy az ügyeletes dunatévés riporter, és én sose tudom, mi a helyes válasz, mármint hogy mit is várnak az embertől, mert várnak: azazhogy azt hangsúlyozzam-e, ők éppen ugyanolyanok, mint akármelyik határon belüli magyar színész, hisz a színész az színész, és aki jó, az mindenütt jó stb. (és válaszolhatom ezt, szoktam is, hiszen igaz), vagy azt kéne kidomborítani, ők mégiscsak mások kicsit, merthogy földközeli, természetesebbek, nyitottabbak, hisz másféle (szerb, román, ukrán-országi stb.) kultúra is hat rájuk és így tovább (és ezt is mondhatnám, mondom is, hiszen igaz), szóval ilyen kérdést hallva, ha csak tehetem, és most tehetem: egyedül ülök a billentyűzetnél, kikerülök a választ, kicsavarintom a kérdést, és inkább arra hozok néhány példát, miért jó ez nekem (hiszen arra, hogy miért rossz, már a fentiekben választ adtam – persze, ha nagyon megerőltetem magam, eszembe jut néhány rossz dolog, de utólag azt is megszépíti a nosztalgia, és különben is, már érzem, így se fogok beleférni a 2000 karakterbe).

Azért jó például, mert Beregszászban nincsen téroró, és nem tudnak felhívni kedvelt munkahelyemről, a Bárka Színházból; azért is jó, mert Szabadkán, akár egy mediterrán tengerparti üdülőben, ki lehet ülni éjszakánként egy pohár bor mellé a csillagos ég alá, hogy csak bámuljunk a nőket (kár, hogy télen rendeztem); meg azért jó, mert Szatmárnémetiben a gáton futhatok, és ott, abban a világvégi békességben még nekem is eszembe jut egy-két használható ötlet...

És akkor még nem szóltam a színészekről: Bogdán Zsolttól Tóth Laciig, Lőrincz Ágától Fülöp Bözséig, Vicei Natitól Rappert Gáborig..., nem szóltam Citronyól (Csernik Árpád), akitől Banda Lajos is eltanulhatná a szalonnázást, Zsoltiról (Trill), aki édesapja likacsos trikójában feszít, hogy igazi Pityubácsi lehessen, Ciniről (Czintos József), aki örök bohócként úgy játszik Harold Pintert, mintha Londonból érkezett volna a próbára, Lóról (Bíró József), aki Kárpáti darabjában oly kétségbeesetten rohagál egy szál klotgyában, akár a legelesettebb cigányember a Dráván, Nelliről (Szűcs), aki a szomszéd autójából szerzi meg a bólogató kutyát, mert anélkül nem lehet autózni a gyümölcsösládákon, Erviről (Pálfi), aki mindent úgy csinál, ahogy kéri az ember, csak éppen jobban...

Amikor az ember arról ír, miért jó neki határon túli magyar társulatnál dolgozni, akkor megtörténhet, hogy alig fog bele a felsorolásba, észreveszi, hogy már túl is lépte a rendelkezésére álló mennyisé...

Bérczes László

[színházi.szótár]

Kiertékelő

A rendezőnek/irányító tanárnak az a megnyilvánulása, amikor a munka javítása végett „építő jellegű kritikát” szolgáltat a színésznek/diáknak, minek következtében utóbbi végképp görcsössé és munkaképtelenné válik.

B. L. – Mihez ért (őszere): tud tanítani – de nem tudja, mit tanítson; tud focizni – de fáj a bokája; le tudja futni a maratont – de az a fránya boka..., nagyon tud hezitálni – és ezt folyvást gyakorolja. Mit csinál (akár ért hozzá, akár nem): ír, rendez, fesztivált szervez és mindenest a Bártán.

Mit gondol a színházról: hogy az maga az élet, de az élet mindig fontosabb, mint a színház. Mindig van kedvenc rendezője, akihez képest boldogan görcsölhet, most éppen Alvis Hermanis (Riga) és Dmitrij Krimov (Moszkva).

[mai.program]

[blitz]

- 11,00 Domokos István írásai alapján
Tavaszi
Újvidéki Művészeti Akadémia
és Újvidéki Színház
Rákóczi-terem
- 14,30 Háy János
A Gézagyerek (versenyprogram)
Szabadkai Népszínház
Művészetek Háza
- 17,30 Michael Frayn
Még egyszer hátulról
(szórakoztató program)
Újvidéki Magyar Színház
Tornacsarnok
- 18,00 Hauser Adrienne zongoraestje
Bessenyei György Gimnázium
- 21,00 Munkácsy Miklós
Mindhalálig Beatles
(szórakoztató program)
Szatmárnémeti Északi Színház
Harag György Társulat
Várszínpad

„Készülődnek a Firkinék...
Jó lenne, ha róluk is tenne be képet a KisLap.”

A címlapon:
Sztók Andrea, Olasz István (Orál morál) és
Huszta Dániel, Sirmer Zoltán (Hét nap a világ)

[kisvárdai.lapok]

a Magyar Színházak XXI. Kisvárdai Fesztiváljának
napilapja

Felelős szerkesztő: **Zsigmond Andrea**
Szerkesztők: **Markó Róbert, Sőregi Melinda**
Munkatársak: **Kovács Bertalan, Sztrókay András**
Fotó: **Szkárossy Zsuzsa**
Szakmai tanácsadó: **Nánay István**
Nyomdai előkészítés: **Jurás László**
Nyomdai kivitelezés: **Gprint Iroda**
Felelős kiadó: **Nyakó Béla**
ISSN 1587-8325
www.kisvarda.szin haz.hu

A Magyar Színházak XXI. Kisvárdai Fesztiváljának támogatói:
Oktatási és Kulturális Minisztérium, Nemzeti Kulturális Alap,
Kisvárdai Város Önkormányzata, Szülőföld Alap, Szabolcs-Szat-
már-Bereg Megye Önkormányzata

Médiatámogatók:

Duna Televízió, Vár FM Rádió, Magyar Színházi Portál

„Vajon tartja Juli a
helyemet?”

...

Egy kicsit viszket.

...

Hűha, elkezdődött!”

